

Bé, i què? Aquest és el títol d'una petita obra del gran sacerdot apòlogista i polemista Fèlix Sardà i Salvany, contemporani i amic del Cardenal Vives i Tutó. En aquesta obra estudia el fenomen i el motiu de *per què* l'Església és combatuda i perseguida, i davant d'això, donar alè als febles i confusió als malvats. Conclou que la persecució ha de considerar-se el Catolicisme com a llei pròpia de la seva existència, i per tant tan natural i necessària (atesa les condicions del món), que el mateix catolicisme semblaria sospitós de no ser-ho, si no fos en una forma o una altra perseguit. “L'Església, ha dit Veuillot, així com sap certament que cap persecució no la podrà destruir, sap també que la persecució mai no li ha de faltar”. Ningú s'espanti i sorprengui de ser perseguit per portar el nom de Crist, doncs *benaurats els perseguits per causa de la justícia*. Ja ho diu l'Escltura: *Fill meu, si et proposes de servir el Senyor, prepara't per a la prova* (Eclo 2, 1). La persecució és, per tant, una cosa natural a l'Església, natural al cristià. Davant d'aquesta realitat ens adverteix dels dos tipus de persecució: la que amb ferocitat espantosa turmenta i mata el cos, i de la que són màrtirs tants germans nostres a Àfrica i Àsia, i la dels que cautelosament procuren corrompre amb afalacs l'ànima, tan estesa al nostre Occident. La segona és la més tova però més perillosa. Comença enfosquint l'enteniment, amb el relativisme avui imperant, i amb la veritat dissolta, la conseqüència forçosa és l'afebliment i apocament dels cors i els caràcters: qualsevol dificultat espanta, qualsevol contratemps arredra, tot termini de victòria sembla llunyà, no per la impaciència del entusiasme, sinó per la manca de paciència, sinònim de cansament i inconstància. *Creure i esperar contra tota esperança*, que ha estat el secret ressort de totes les generacions vigoroses són paraules paradoxals per als dèbils cristians d'avui, que tot ho voldrien assolir sense cap patiment. Com, doncs, reaccionar quan veiem les nostres files atacades, l'evangeli combatut, els nostres principis minats? Quan aquest atac violent es doni contra un flanc o un altre de la nostra immensa línia de batalla, no hi ha perquè espantar-se ni encongir-se, sinó al revés, cal presentar tota la cara a l'enemic, alhora que posar tot el cor en Déu. Cal arrelar-se més profundament en la fe rebuda pels nostres pares, en la fe de l'Església, mantenir enceses les nostres làmpades. I a tot repte audaç, a tot provocador sarcasme respondre senzillament amb un desenfadat *Bé, i què?*: aquest serà el mitjà millor per encoratjar-nos a seguir al Senyor costi el que costi, per encoratjar els nostres germans i tapar-li la boca al més insolent dels nostres enemics.

Vida parroquial

LL = St. Andreu de Llavaneres | SV = St. Vicenç de Montalt | CA = Sta. Maria de Caldes d'Estrac

Baptismes. Teo Camprubí (SV), Christian Garralaga (SV), Elena López (LL), Ona Pou (LL).

Matrimonis. Francisco Javier Mayordomo y Mª Luisa Vázquez (SV), Jairo Pastor i Desiré López (LL), i Josep Oriol Bonells i Annia Manoochehri (SV).

Exèquies. Joan Puig Torras (SV). Descansi en pau.

Adoració eucarística prolongada. 4rt divendres de mes, de 10 h. a 19 h., a St. Andreu.

Cine Parroquial. Dissabte 28 de Maig, a les 17 h., a St. Andreu.

HORARIS MISSA									
<i>DURANT L'ANY: Del 1r Diumenge d'Octubre al 1r Diumenge de Juny</i>									
	Vigília festius	Diumenges i festius		Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte
St. Andreu de Llavaneres	19:00	11:30	19:00*	19:00	19:00	10:00	19:00	19:00	19:00
St. Pere (Llavaneres)		13:00							
St. Vicenç de Montalt	20:00	10:00	20:00*		20:00*	20:00*		20:00*	20:00
Carme (Caldes)		12:00**							
Sta. Maria de Caldes							10:00*		10:00*

* castellà /** bilingüe

Adoració eucarística: St. Andreu: Dijous de 19:30-20 h. i 2n Divendres de mes, de 10-19 h.

Contacte: Despatx: Sr. Joan Ferrer, tel. 696 595 703 | Mn. Andrew Llanes | Mn. David Navarro, tel. 697 754 759

santandreu473@arqbcn.cat | santvicenc690@arqbcn.cat | santamaria322@arqbcn.cat | <https://parroquies3viles.com/>

Bien, ¿y qué? Este es el título de una pequeña obra del gran sacerdote apologista y polemista Félix Sardà y Salvany, contemporáneo y amigo del Cardenal Vives y Tutó. En esta obra estudia el fenómeno y el motivo de *por qué* la Iglesia es combatida y perseguida, y ante ello, dar aliento a los débiles y confusión a los malvados. Concluye que la persecución debe considerarse al Catolicismo como ley propia de su existencia, y por consiguiente tan natural y necesaria (dadas las condiciones del mundo), que el mismo catolicismo parecería sospechoso de no serlo, si no fuese en una forma u otra perseguido. “La Iglesia, ha dicho Veuillot, así como sabe ciertamente que ninguna persecución la podrá destruir, sabe también que la persecución nunca le ha de faltar”. Nadie se espante y sorprenda de ser perseguido por llevar el nombre de Cristo, pues *dichosos los perseguidos por causa de la justicia*. Ya lo dice la Escritura: *Hijo, si te llegas a servir al Señor, prepara tu alma para la prueba* (Eclo 2, 1). La persecución es por tanto algo natural en la Iglesia, natural en el cristiano. Ante esta realidad nos advierte de los dos tipos de persecución: la que con ferocidad espantosa atormenta y mata el cuerpo, y de la que son mártires tantos hermanos nuestros en África y Asia, y la de los que cautelosamente procuran corromper con halagos el alma, tan extendida en nuestro Occidente. La segunda es la más blanda pero más peligrosa. Comienza oscureciendo el entendimiento, con el relativismo hoy imperante, y con la verdad disuelta, la consecuencia forzosa es el enflaquecimiento de los corazones y los caracteres: cualquier dificultad asusta, cualquier contratiempo arredra, todo plazo de victoria parece lejano, no por la impaciencia del entusiasmo, sino por la falta de paciencia, sinónimo de cansancio e inconstancia. El creer y el esperar *contra toda esperanza*, que ha sido el secreto resorte de todas las generaciones vigorosas son paradojas para los flacos cristianos de hoy, que todo lo quisieran alcanzar sin sufrimiento alguno. ¿Cómo, pues, reaccionar cuando vemos nuestras filas atacadas, el evangelio combatido, nuestros principios minados? Cuando tal ataque violento se dé contra un flanco u otro de nuestra inmensa línea de batalla, no hay para que asustarse ni encogerse, sino al revés, débese presentar toda la cara al enemigo, al mismo tiempo que poner todo el corazón en Dios. Hay que arraigarse más profundamente en la fe recibida por nuestros padres, en la fe de la Iglesia, mantener encendidas nuestras lámparas. Y a todo reto audaz, a todo provocador sarcasmo responder sencillamente con un desenfadado *Bien ¿y qué?* : este será el medio mejor para alentarnos a seguir al Señor cueste lo que cueste, para alentar a nuestros hermanos y taparle a cal y canto la boca al más insolente de nuestros enemigos.